

2024.05.19. Pünkösd vasárnap

Köszöntés: Zak4,6 „Nem hatalommal és nem erőszakkal, hanem az én lelkemmel! – mondja a Seregek Ura.”

Olvasmány: APcsel2,1-13 Amikor pedig eljött a pünkösd napja, és mindnyájan együtt voltak ugyanazon a helyen, 2Móz 23,14 2 hirtelen hatalmas szélrohamhoz hasonló zúgás támadt az égből, amely betöltötte az egész házat, ahol ültek. Zsolt 33,6; 104,30; Jn 3,8; 20,22 3 Majd valamilyen lángnyelvek jelentek meg előttük, amelyek szétoszlottak, és leszálltak mindegyikükre. 4 Mindnyájan megteltek Szentlélekkel, és különféle nyelveken kezdtek beszélni, úgy, ahogyan a Lélek adta nekik, hogy szóljanak. 5 Sok kegyes zsidó férfi élt akkor Jeruzsálemben, akik a föld minden nemzete közül jöttek. 6 Amikor ez a zúgás támadt, összefutott a sokaság, és zavar támadt, mert mindenki a maga nyelvén hallotta őket beszélni. 7 Megdöbbenek, és csodálkozva mondták: Íme, akik beszélnek, nem valamennyien Galileából valók-e? 8 Akkor hogyan hallhatja őket mindegyikünk a maga anyanyelvén? 9 Pártusok, médek és elámiták, és akik Mezopotámiában laknak, vagy Júdeában és Kappadóciában, Pontuszban és Ázsiában, 10 Frígiában és Pamfiliában, Egyiptomban és Líbia vidékén, amely Ciréné mellett van, és a római jövevények, 11 zsidók és prozeliták, krétaiak és arabok: halljuk, amint a mi nyelvünkön beszélnek az Isten felséges dolgairól. 12 Megdöbbenek mindnyájan, és tanácstalanul kérdezgették egymástól: Mi akar ez lenni? 1Kor 14,23 13 Mások azonban gúnyolódva mondták: Édes bortól részegedtek meg.

Alapige: Ez 37, 1-14 Az Úr megragadott engem; elvitt engem az Úr lélek által, és letett egy völgyben. Tele volt az csontokkal. 2 Végigvezetett köztük körös-körül, és láttam, hogy nagyon sok csont volt a völgyben, és már nagyon szárazak voltak. 3 Megkérdezte tőlem: Emberfia! Életre kelnek-e még ezek a csontok? Én így feleltem: Ó, Uram, Uram, te tudod! 4 Akkor ezt mondta nekem: Prófétálj e csontokról! Mondd nekik: Ti, száraz csontok, halljátok az Úr igéjét! 5 Így szól az én Uram, az Úr ezekhez a csontokhoz: Én lelket adok belétek, és életre keltek. Zsolt 104,30; Jel 11,11 6 Inakat adok rátok, húst rakok rátok, és beborítlak benneteket bőrrel, azután lelket adok belétek, hogy életre keljete. Akkor majd megtudjátok, hogy én vagyok az Úr!

7 Én tehát prófétáltam, ahogyan megparancsolta nekem. Amint prófétálni kezdtem, hirtelen nagy zörgés támadt, a csontok pedig remegni kezdtek, és egymáshoz illeszkedtek. 8 Láttam, hogy inak kerültek rájuk, majd hús növekedett, és végül bőr borította be őket, de lélek még nem volt bennük. 9 Akkor ezt mondta nekem: Prófétálj a léleknek, prófétálj, emberfia, és mondd a léleknek: Így szól az én Uram, az Úr: A négy égtáj felől jöjj elő, lélek, és lehelj ezekbe a megöltekbe, hogy életre keljenek! Jel 7,1 10 Én tehát prófétáltam, ahogyan megparancsolta nekem. Akkor lélek szállt beléjük, életre keltek, és talpra álltak: igen-igen nagy sereg volt.

11 Akkor ezt mondta nekem: Emberfia! Ez a sok csont Izráel egész háza, amely most ezt mondja: Kiszáradtak a csontjaink, és elveszett a reménységünk, végünk van. 12 Azért prófétálj, és ezt mondd nekik: Így szól az én Uram, az Úr: Íme, felnyitom sírjaitokat, és kihozlak sírjaitokból, én népem, és beviszlek benneteket Izráel földjére. 13 Majd megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, amikor fölnyitom sírjaitokat, és kihozlak sírjaitokból, én népem! 14 Lelkemet adom belétek, életre keltek, és letelepítelek benneteket a saját földetekben. Akkor majd megtudjátok, hogy én, az Úr, meg is teszem, amit megmondtam – így szól az Úr.

Kedves Testvérek! A prófétai lelkület és hozzáállás sok olyan képet lát illetve megmutat, ami számunkra talán nagyon furcsa, távoli, s idegen.

Hiszen csontok között járkálni nem megszokott. Manapság a mi környékünkön pláne nem, de régebben is így volt ez, hiszen az embereket eltemették. A legtöbb esetben.

Itt viszont arról olvasunk, hogy a prófétát elragadja az Úr Lelke egy völgybe. Ami tele van csontokkal.

Mai szóval azt mondanánk, egy tömegsír. Egy csata helyszíne, vagy egy véres mészárlásé, azt nem tudjuk. Csontok hevernek mindenfelé.

Nem túl kedvező látvány még ha csak képzeletben is. Hát még hogy ezeknek a csontoknak kell szóljon a próféta. Micsoda dolog? Micsoda beszéd ez? Vagy talán egy rémálom, amit lát a próféta?

Nos mondjuk azt, hogy egy képes beszéd. S el is mondja a prófétának az Úr, hogy ez egy jelkép, ami Izrael házára utal. Az Istennek a népére, amelye azt mondja, hogy hát már a csontjaink is kiszáradtak, elveszett a reménységünk. Végünk van.

Ezékiel próféta könyve valószínűleg a fogság idejében keletkezik. A babiloni fogság idején, amikor is a vezető réteget elhurcolják Izraelből.

Egy áldatlan állapot, tönkre ment az ország, s nincsenek jó kilátások. Kesergés búslakodás. Isten népe szomorú és reményvesztett. Él, de ez az élet csak olyan látszat élet. Olyan vegetálás. Mintha ki lennének száradva a csontok.

Ismerősen csenghet számunkra is, hiszen nap mint nap hallunk, klímakatasztrófáról, inflációról, adósságokról, meg hogy kevés a munkaerő s hosszan sorolhatnánk még, hogy mennyien és miért kongatják folyton a vészharangot.

S az egyházban is halljuk, hogy kevesebben vagyunk, hogy nem úgy van, mint régen stb.

A próféta valós egzisztenciális krízisben, valódi bajban van. S a nép is. Kiszáradt a csontunk. Nagyon erős kép. Teljesen odavagyok. Nem bírom tovább. Szerintem ismerős érzés minden olyan embernek, aki csalódott, eltört az élete, vagy tönkrement benne valami. Ismerős, Isten népének is, az Istent kereső embernek is.

Éppen ezért olyan fontos, hogy pünkösdöt ünnepelünk. A Szentlélek ünnepét, az egyház születésnapját. Hiszen Jeruzsálemben megkeresztelkedik 3000 ember, s elindul a keresztyénség.

S talán a mostani pünkösd alkalom lehet. Újra. Ismét. Alkalom arra, hogy ne felejtsük el, az Isten Lelke meg tud eleveníteni. Célt tud adni, reménységet, vigaszt, támaszt, erőt, bátorságot, kitartást.

De fontos megjegyezni, hogy a prófétának el kell ezt mondania. Szólnia kell ez emberekhez. Hogy emlékeztesse őket, Isten nem hagyta el a népét.

S nekünk is szól ez a szakasz, ez a felhívás. Az Isten lelke minket is megeleveníthet. Még a legnagyobb bajban is. S a legnagyobb örömben is. De nemcsak nekünk szól ez a szakasz, akik itt vagyunk a templomban.

Azoknak is, akik távol érzik maguktól Istent, a reformátusságot, keresztyénséget. Akik feladták, vagy megtörték ebben. Őket is megelevenítheti a Lélek.

Nagy kérdés, hogy tudunk-e olyan egyház, tudunk-e olyan gyülekezet lenni, ahol a Lélek hat és munkálkodik, ahol az sugárzik befelé és kifelé is, hogy még a kiszáradt csontú, az elcsüggedt, a megfáradt is megújulásra lelhet?

Én merem hinni és remélni, hogy igen. Hogy gyülekezetként, de egyházként is megélhetjük és megtapasztalhatjuk, hogy Isten minket is éltesse Lelke által, s hogy amikor ezt megéljük, akkor másoknak is tovább mondhatjuk, mint a próféta is, hogy ez nemcsak valami egyszemélyes dolog. Hanem közösségi.

Hiszen a próféta a völgyben nem csak egy csontot lát. Hanem sokat. Abban a rémálomban, valami tömegsírban, egy kollektív nagy közösségi borzalomban van.

Mint ahogyan a nép a fogságban van. Sok ember.

S ebből a rémálomból lesz valami. S nem is akármilyen, hanem élet. Virágzó, lüktető élet.

Rémálomból élet lesz Isten Szentlelke által. S hadd mondjak ehhez egy furcsa példát.

Falun nőttek fel. S ez azt jelenti, hogy a templom volt a legnagyobb épület a kastély mellett, ami sajnos nemsokára összedől, hanyagság, forráshiány meg sok más miatt is.

Mifelénk azt mondják a falusiakra, hogy szédülnek a betonon. Azaz, hogy egy nagyváros az nem ismerős közeg, az embernek furcsa. Itt Órben azt szoktam hallani, hogy Bécs a legszebb a visszapillantó tükörben.

S én is így voltam Budapesten, főleg a metróval. Pláne azon a vonalon, ahol a Duna miatt nagyon mélyre kell lemenni a föld gyomrába. Meredek mozgólépcső, süvít a huzat, rohannak az emberek. Nincsen csak világítás. Nyomasztó volt. Mint egy rémálom. Pláne gyermekként.

Mára viszont másként látom. Leginkább az új metró vonalán. Hogy milyen érdekes az építmény, hogy mennyi ember van ott. Hogy élet van ott. Néha persze kaotikus, bűdös, meg rohanós, máskor meg lüktet, amikor az emberek munkába mennek. A rémálomból élet lesz. Talán ez is a Lélek csodája, hogy másként tudunk látni, mást tudunk észre venni.

Adja meg az Örök, hogy hasson a Lélek az Ő Lelke bennünk, s rajtunk keresztül is, hogy megelevenedjünk, hogy lássunk és éljünk egy valódi igazi életet. Ámen.

Isten gazdag áldását kívánva,

Kádas Richárd László